

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6061/08
07.05.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Наде Кљајевић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, поднетој против решења Министарства одбране Републике Србије, Сектора за материјалне ресурсе, Управе за општу логиистику, Дирекције за туризам и производњу Уп-2 број 8-169 од 23.7.2008. године, у предмету распоређивања, у нејавној седници већа, одржаној дана 7.5.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем је одбачена тужиочева жалба, изјављена на решење директора "ББ" број 46-26 од 30.3.2004. године о распоређивању цивилног лица, ВВ, на радно место управника "ГГ" по потреби службе, као изјављена од неовлашћеног лица.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, тужилац истиче да је решење донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У-В 1175/06 од 13.3.2008. године, којом је поништено раније донето решење туженог. Наводи да решење нема разлога за одбацивање жалбе, јер је тужилац доказао свој правни интерес, а поготову што је у питању и "ћутање администрације", јер није решен његов захтев за постављење, поднет 2002. године. Указује на то, да тужени орган није ценио наводе жалбе, због чега није ни схватио правни интерес тужиоца да учествује у поступку, нити је тужиоцу омогућено да изврши увид и контролу у спроведено постављење другог лица на место управника у "ГГ". Истиче да је био распоређен на место референта у интерној контроли, које је укинута одлуком директора установе, тако да је остао без распоређивања на радно место на које је примљен, због чега је поднео захтев за постављење на одговарајуће радно место - место управника "ДД", а потом управника "ГГ". Сматра да је подношењем захтева за регулисање статуса у служби, стекао статус странке у управном поступку у смислу одредбе члана 39. Закона о општем управном поступку, јер испуњава услов из члана 40. Закона, због чега је, по наводима тужбе, погрешна констатација туженог органа да он нема својство странке у управном поступку. Наводи да је у време премештаја цивилног лица ВВ био без распореда и да је имао правни интерес да буде постављен на место управника, а да обавеза туженог да прво реши постављење тужиоца на одговарајуће место произлази из одредбе чл. 6. ст. 1. Уредбе о служби цивилних лица у ВСЦГ, којом је прописано да се слободна радна места, по правилу, попуњавају распоређивањем лица на располагању. Предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са одредбом члана 39. став 1. Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према образложењу оспореног решења и списима предмета, правилно је, по налажењу суда, тужени орган одбацио тужиочеву жалбу, изјављену на решење првостепеног органа, као изјављену од неовлашћеног лица, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и овај суд. Ово стога, што је правилно, и по налажењу Врховног суда Србије, тужени орган оценио, у смислу чл. 39. Закона о општем управном поступку, да тужилац није доказао да је странка која има право да учествује у поступку, јер није изнео одлучне чињенице и доказе, на основу којих може да се утврди да кроз овај поступак штити своја права и правне интересе, а имајући у виду да у управном поступку није вршен пријем лица у службу у Војсци, већ распоређивање у току рада у смислу одредбе чл. 125. ст. 2., у вези ст. 4. Закона о Војсци Југославије ("Сл. лист СРЈ" бр. 43/94 ... 37/02 и "Сл. лист СЦГ" бр. 7/05 и 44/05), лица које се већ налази у служби у Војсци, у ком поступку тужилац није учествовао.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да они, имајући у виду утврђено чињенично стање, не могу да доведу до пројекције оспоре законитости оспореног решења, а тужилац ни у поступку, а ни из

могу да доведу до другачије оцене законитости оспореног решења, а тужилац ни у поступку, а ни у тужбу, не пружа доказе да је у време доношења решења првостепеног органа, био нераспоређен, односно на располагању.

Са изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је одлучио као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 7.5.2009. године, У.бр. 6061/08

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић,с.р. Снежана Живковић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

зж